

Miejscowość dnia, ...

Egz. nr

Sąd Okręgowy w
Wydział Ubezpieczeń Społecznych
/ podać adres /

Powód :
ul.

zam.

Pozwany : Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych, ul. Pawlińskiego 17/21
02-106 Warszawa.

Sygn. akt.

PISMO PROCESOWE POWODA

W uzupełnieniu odpowiedzi na przesłane przez Sekretariat Wydziału Ubezpieczeń Społecznych Sądu Okręgowego w, sygn. akt.: **wpi-
sać sygnaturę akt** otrzymane **wpisać datę otrzymania** r. - stanowisko Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, znak: **wpisać znak pisma ZER z** dnia - **podtrzymuję swoje
odwołania:** z dnia **wpisać datę** r. od decyzji Dyrektora ZE-R MSWiA w Warszawie z dnia wpisać datę pierwszej decyzji. o ponownym ustaleniu wysokości emerytury policyjnej, z dnia **wpisać datę**. o zmianie wysokości policyjnej emerytury i z dnia 06.05.2010 r. Nr KRW/SG o waloryzacji policyjnej emerytury - **w części dotyczącej obniżenia mojej emerytury.**

Ponadto wnoszę o:

1.- ustalenie czy w świetle obowiązujących przepisów prawa oraz dotychczasowego orzecznictwa w podobnych sprawach (*Uchwała z dnia 20 czerwca 2000 r. Sądu Najwyższego (sygn. I KZP 15/00)*), a szczególnie w świetle przepisu art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz.425 z późn.zm.). można uznać, iż Zwiad Wojsk Ochrony Pogranicza jest organem bezpieczeństwa państwa ?

2.- skierowanie zapytania do dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSW na podstawie jakich konkretnych przepisów prawa zaniża okresy wysługi emerytalnej byłym żołnierzom Zwiadu WOP nie uwzględniając nie uwzględniając przepisu art.8 ust. 2 i 4 Ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin(tekst jednolity Dz.U. z 1983 r Nr 29 poz.139 z późn. zmianami) oraz wydanego na jej podstawie Zarządzenia Ministra Obrony Narodowej Nr 69/MON z dnia 30.12.1972 r w sprawie zasad i sposobów zaliczania niektórych okresów służby wojskowej w wyższym wymiarze.

- jakie konkretne przepisy prawa zezwalają dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowy MSW, by wydając decyzje o obniżeniu świadczenia emerytalnego naruszał cały komplet przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, a szczególnie przepisu z art. 77 § 1 kpa mówiącego o „wszechstronnym badaniu dowodów”,

- dlaczego ZER MSW nie stosuje przy podejmowaniu decyzji emerytalnych w stosunku do byłych żołnierzy zawodowych Zwiadu WOP art. 13 i 13a, a także jako podstawę prawną błędnie przyjmuje art. 15b ust. 1 pkt. 1, zamiast art. 15b ust. 1 pkt. 2 ?

3.- skierowanie zapytania do Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej dot. kryteriów, jakimi posługuje się IPN wystawiając zaświadczenia dot. okresów służby byłych żołnierzy WOP, którzy podjęli służbę w Straży Granicznej. Czy IPN posiada jakieś wewnętrzne przepisy, instrukcje wg, których zalicza okresy służby poszczególnym osobom, czy też zależy to jedynie od widzimisię pracownika dokonującego kwerendy akt osobowych. Dotychczasowe praktyki stosowane przez pracowników IPN w tym zakre-

się wskazują na to ostatnie. Taka praktyka powoduje naruszenie jednej z fundamentalnych zasad prawa, zasady równości w prawie czy wobec prawa, której wyraża się w nakazie podobnego (identycznego) traktowania podmiotów i sytuacji podobnych (identycznych).

Ad.1 - Sądzę, że właściwym byłoby w tym miejscu sprecyzowanie, co się kryje pod pojęciem WOP.

Wojska Ochrony Pogranicza (WOP) - formacja wojskowa, część SZ PRL i służba MSW, odrębny rodzaj, których głównym i właściwie jedynym zadaniem była ochrona granic Polski.

Podkreślenia wymaga fakt, że organizowanie i pełnienie służby granicznej nigdy nie było beztruską sielanką, o czym wiedzą byli żołnierze zwłaszcza pionów operacyjno-służbowych i ich rodziny. To była twarda służba, wymagała nie tylko hartu fizycznego, ale również odporności psychicznej, rozwagi, odpowiedzialnych decyzji i niezwłocznego ich wykonania. Z dala od przełożonych i bez możliwości konsultacji z nimi. Taka właśnie była codzienna romantyka życia "na strażnicy przy granicy".

Podczas swojej 46 letniej historii istnienia WOP wielokrotnie zmieniał podległość strukturalno-służbową, przechodząc z podległości MON do MSW i odwrotnie, by w końcowej fazie swojego istnienia (od 1972 roku) pozostawać w podległości MSW, ale jako formacja wojskowa. Żołnierzy WOP obowiązywały te same regulaminy i przepisy ubiorcze, co pozostałych żołnierzy SZ PRL. MON odpowiadał za uzupełnienie jednostek WOP oraz administrację rezerw osobowych i środków transportu.

Wojska Ochrony Pogranicza podlegały następującym resortom:

- 1945-1949 - Ministerstwu Obrony Narodowej,
- 1949-1954 - Ministerstwu Bezpieczeństwa Publicznego,
- 1954-1965 - Ministerstwu Spraw Wewnętrznych,
- 1965-1971/1972 - Ministerstwu Obrony Narodowej, przejścia graniczne podlegały pod MSW – Komendy Wojewódzkie MO
- 1971/1972 - 1990 - Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Wojska Ochrony Pogranicza to skomplikowany system organizacyjny, mający skutecznie zabezpieczyć ochroną granicy państwowej w ówczesnym układzie politycznym Europy i świata. Należało zabezpieczyć ochroną granicy lądowej (w tym granicę górską, porty lotnicze i rzeczne) granicę morską i w ograniczonym zakresie powietrzną, np. nad morzem.

Do głównych zadań WOP należało zapobieganie, przeciwdziałanie i zwalczanie przestępczości granicznej, zapewnienie bezpieczeństwa i porządku publicznego w pasie granicznym, nadzór nad przestrzeganiem przepisów dotyczących obrony granicy państwowej obowiązujących w strefie nadgranicznej i pasie granicznym, nadzór nad przestrzeganiem przez wszystkie statki przepisów obowiązujących na morskich wodach wewnętrznych i morzu terytorialnym, a także wykonywanie niektórych czynności będących w kompetencji administracji celnej.

Począwszy od lat siedemdziesiątych, aż do końca swego istnienia Wojska Ochrony Pogranicza zorganizowane były według struktur wojskowych.

Stworzono, więc odpowiednie struktury organizacyjne zapewniające skuteczne zabezpieczenie chronionej granicy.

Stworzono również służbę zwiadowczą do operacyjnego zabezpieczenia terenu w strefie nadgranicznej. (**Strefa nadgraniczna** - obszar gmin przyległych do granicy państwowej, a na odcinku morskim - do brzegu morskiego.) W przypadku, gdy szerokość strefy nadgranicznej nie osiąga w ten sposób 15 km, włącza się do strefy również obszar gmin bezpośrednio sąsiadujących z gminami przyległymi do granicy państwowej (lub brzegu morskiego).

Była to struktura samodzielna, niezależna od SB. Należy tu dodać, że w strefie nadgranicznej działały również służby operacyjne takich pionów SB jak: Wydziału II, III, IIIA, IV czy V SB, a także kontrwywiad wojskowy, które zajmowały się interesującymi ich zagadnieniami.

Zwiad WOP, to tylko niewielki fragment tej olbrzymiej utworzonej dla ochrony granic Polski (obojętnie jak by ją nazywano) struktury, zajmujący się głównie zagadnieniami związanymi z ochroną granic naszego kraju.

Straż Graniczna, Policja i inne służby, też mają, swoje struktury operacyjno-zwiadowcze. Tak jest na całym świecie.

W ustawie z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów w art. 2 ust. 1 pkt 7 wymieniony jest tylko Zwiad Wojsk Ochrony Pogranicza.

Jest to określenie bardzo, bardzo ogólne. Podobnie jak np. kwatermistrzostwo. Niby każdy wie, o co chodzi, ale w skład kwatermistrzostwa wchodziła służba żywnościowa, mundurowa, samochodowa, MPS, a nie można przecież ukarać samochodziarza za np. braki w magazynie mundurowym czy przetermi-

nowaną żywność. Tak samo jest ze zwiadem. Jest to tylko nazwa wydziału w strukturze organizacyjnej brygady WOP.

W skład Wydziału Zwiady brygady wchodziły służby: operacyjne, kontroli ruchu granicznego, dochodzeniowo-śledcze, techniki kryminalistycznej, ewidencji operacyjnej.

Każda z tych służb miała swoje, jakże różniące się od siebie zadania, a wszystkich nas na podstawie jednego zapisu ustawy potraktowano jednakowo, – jako zbrodniarzy.

Przypomina to czasy, w których obowiązywało powiedzenie: „dajcie mi człowieka, a paragraf się zawsze znajdzie”. Czy tak ma działać demokratyczne państwo prawa?

Pragnę zauważyć, iż w żadnym z dokumentów, poza wspomnianą ustawą nie mówi się o zwiadzie WOP.

Podstawowy problem polega na tym, że IPN wykracza poza granice art.2 ustawy lustracyjnej, który stanowi definicję ustawową. Dokłada, zatem do życiorysu, a to na podstawie instrukcji, albo na podstawie różnych uregulowań szczegółowych, tworząc własną definicję służby. Tak rozumując można każdemu coś przyczepić.

Począwszy od lat siedemdziesiątych, aż do końca swego istnienia Wojska Ochrony Pogranicza zorganizowane były według struktur wojskowych. Ukształtowany w taki sposób system organizacyjny WOP przetrwał aż do czasów transformacji ustrojowej w latach 1989/90. Na mocy ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, istniejące struktury Wojsk Ochrony Pogranicza zostały przekształcone w nową formację, nawiązującą do przedwojennej Straży Granicznej. Stało się to 16 maja 1991 r.

Zwiad WOP-u w przepisach wiadomej ustawy potraktowany został, jako organ SB, choć nigdy takim organem nie był.

Wynika to choćby z przepisów Uchwały Nr 144/83 Rady Ministrów z dnia 1 października 1983 r. w sprawie nadania statutu organizacyjnemu Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, a właściwie z Załącznika do Uchwały Nr 144/83 Rady Ministrów z dn. 21.X.1983 r. – STATUTU ORGANIZACYJNEGO MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH - §§ 6,7 i 8
Zgodnie z ust. 1 i 2 § 6 wymienionego statutu w skład Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wchodzi 8 służb i 41 Jednostek organizacyjnych.

§ 7.

Ministrowi podlegają:

- 1/Dowództwo Wojsk Ochrony Pogranicza,
- 2/ Dowództwo Nadwiślańskich Jednostek Wojskowych MSW,
- 3/ Komenda Główna Straży Pożarnych,
- 4/ Akademia Spraw Wewnętrznych w Warszawie, Wyższa Szkoła Oficerska im. Feliksa Dzierżyńskiego, Wyższa Szkoła Oficerska im. generała Franciszka Jóźwika-Witolda, Szkoła Główna Służby Pożarniczej, Ośrodek Doskonalenia Kadr Kierowniczych w Łodzi, Szkoła Chorążych w Warszawie, Szkoła Podoficerska Milicji Obywatelskiej im. Wiesława Ociepki w Słupsku, Szkoła Podoficerska Milicji Obywatelskiej im. gen. Henryka Słabczyka w Pile, Szkoła Ruchu Drogowego MO im. Franciszka Zubrzyckiego w Piasecznie, Zakład Tresury Psów Służbowych MO w Sułkowicach.
- 5/ Zarząd Wojskowej Służby Wewnętrznej Jednostek Wojskowych MSW.

§ 8.

Minister określi organizację i zakres działania służb i jednostek wymienionych w §§ 6 i 7.

Z kolei na podstawie zarządzenia nr 098/83 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zakresu działania członków kierownictwa MSW, podporządkowano bezpośrednio poszczególnym członkom kierownictwa MSW odpowiednie jednostki. Podporządkowanie to rodzi określone skutki.

Z upoważnienia ministra, nawet nie zastępcy ministra, a jedynie dyrektor generalny w MSW, szef Wojsk MSW gen. bryg. Lucjan Czubiński nadzorował Wojska Ochrony Pogranicza, Nadwiślańskie Jednostki Wojskowe MSW, Biuro Ochrony Rządu i Zarząd WSW Jednostek Wojskowych MSW;

O tym, że WOP do końca swoich dni był wojskiem, a nie SB świadczy również zapis art. 151 ust. 1 ustawy o Straży Granicznej stanowiący, że:

żołnierze zawodowi i policjanci, pełniący w dniu wejścia w życie ustawy, czyli w dniu 19 listopada 1990 r., służbę w Wojskach Ochrony Pogranicza, którzy zgłoszą się w trybie przewidzianym w art. 34 ust. 1 ustawy o Straży Granicznej i zostaną przyjęci do służby w Straży Granicznej, podlegają zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej lub służby w Policji, z chwilą przyjęcia do służby w Straży Granicznej.

Jak stanowi z kolei art. 151 ust. 2 ustawy o Straży Granicznej, żołnierze zawodowi i policjanci pełniący służbę w Wojskach Ochrony Pogranicza, których nie przyjęto do Straży Granicznej, podlegają zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej lub służby w Policji. Zachowują oni uprawnienia przewidziane dla żołnierzy zawodowych i policjantów zwolnionych ze służby na podstawie przepisów obowiązujących w Wojsku Polskim i Policji. Stosownie natomiast do art. 151 ust. 3 ustawy o Straży Granicznej żołnierzom zawodowej służby wojskowej lub policjantom, którzy podejmą służbę w Straży Granicznej w trybie, o którym mowa w art. 151 ust. 1 ustawy o Straży Granicznej, czas pełnienia zawodowej służby wojskowej lub służby w Policji wlicza się do okresu służby w Straży Granicznej w zakresie wszystkich uprawnień związanych z tą służbą.

Dowód: Ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej. (Dz. U. z 2011 r. Nr 116, poz. 675)

Ustawa z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów w art. 2 ust. 1 pkt 7 wymienia Zwiad Wojsk Ochrony Pogranicza, jako organ bezpieczeństwa państwa.

Jako punkt wyjścia wszelkich analiz przyjąć trzeba założenie, że przepis art. 2 ustawy lustracyjnej, określający zakres jej zastosowania, musi być - jako gwarancyjny - interpretowany ściśle? W związku z treścią art. 2 ust. 1 pkt 7 ustawy pozostaje ust. 3 tego przepisu, który zawiera legalną definicję pojęcia "jednostki Służby Bezpieczeństwa". Według tej definicji jednostkami takimi są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami.

Trzeba tutaj stwierdzić, że Wojska Ochrony Pogranicza oraz będący ich częścią zwiad WOP-u nigdy nie był częścią Służby Bezpieczeństwa. Do chwili przekształcenia w Straż Graniczną pozostał wojskiem, wojskiem znajdującym się pod nadzorem MSW, podobnie zresztą jak Nadwiślańskie Jednostki Wojskowe MSW, Biuro Ochrony Rządu czy Zarząd WSW Jednostek Wojskowych MSW.

Poza tym rozpatrując wzajemny stosunek pomiędzy art. 2 ust. 1 pkt oraz art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej należy dojść do przekonania, że Zwiad Wojsk Ochrony Pogranicza tylko wówczas może być uznany za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 in principio tej ustawy, jeśli podlegała rozwiązaniu z mocy prawa w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa (art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej).

Sformułowanie zawarte w art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej nawiązuje wprost do art. 129 ust. 1 ustawy o UOP, zgodnie, z którym z chwilą utworzenia Urzędu Ochrony Państwa Służba Bezpieczeństwa zostaje rozwiązana.

W ustawie o UOP, poza wspomnianym już przepisem art. 129 tej ustawy, dotyczącym rozwiązania Służby Bezpieczeństwa, brak jest innych przepisów, z mocy, których rozwiązaniu ulegałyby pozostałe jednostki organizacyjne podlegające nadzorowi MSW.

Dotychczasowe rozważania prowadzą do wniosku, że Zwiad Wojsk Ochrony Pogranicza może być uznana za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 in principio ustawy lustracyjnej, jeśli: podlegał rozwiązaniu - jako jednostka Służby Bezpieczeństwa - na mocy art. 129 ust. 1 ustawy o UOP (w zw. z art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej).

Warto jednak zauważyć, że tryb, w jakim doszło do przeformowania WOP-u, w tym również zwiadu jedynie potwierdza tezę, iż nie była ona traktowana, jako jednostka Służby Bezpieczeństwa.

Rozformowanie WOP nastąpiło z dniem 16 maja 1991 r, nie zaś z chwilą określoną w ustawie o UOP, jako chwila utworzenia Urzędu Ochrony Państwa, co nastąpiło po trzech miesiącach od dnia wejścia w życie ustawy o UOP (art. 130 w zw. z art. 137 ustawy o UOP), to jest z dniem 10 sierpnia 1990 r.

Przytoczona tu argumentacja wzmacnia jedynie twierdzenie, że Zwiad WOP nie jest jednostką Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Gdyby jednak nawet uznać, że jest ona taką jednostką, to i tak nie mieściłaby się w katalogu instytucji wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 7 ustawy lustracyjnej, albowiem nie odpowiada kryteriom sformułowanym w art. 2 ust. 3 tej ustawy.

Ogłoszenie ustawy o Straży Granicznej w Dzienniku Ustaw nie spowodowało natychmiastowego przejęcia przez nową formację graniczną obowiązków ochrony granicy państwowej oraz kontroli ruchu granicznego od pełniących dotąd te funkcje Wojsk Ochrony Pogranicza. Proces ten wymagał czasu, dlatego też ustawodawca przewidział na realizację tego zadania sześciomiesięczny termin, który miał obowiązywać od daty wejścia w życie ustawy o Straży Granicznej tj. od 19 listopada 1990 roku. Czas ten był niezbędnym ze względu na konieczność zapewnienia bezpieczeństwa zewnętrznego i wewnętrznego państwa. Do czasu zakończenia prac rozformowywane Wojska Ochrony Pogranicza pełniły jeszcze przez pewien okres obowiązki związane z ochroną granicy wspólnie z tworzącą się Strażą Graniczną.

Rozformowanie Wojsk Ochrony Pogranicza nie nastąpiło z przyczyn politycznych, tylko na mocy podpisanej przez Polskę umowy z Schengen, w ramach, której Polska musiała, w związku z likwidacją wewnętrznych granic w państwach Unii Europejskiej dostosować swoje organa ochrony granic do unijnych struktur. W Unii Europejskiej wszystkie formacje graniczne to formacje typu policyjnego. Poza tym zmieniały się zadania stawiane przed organami ochrony granic Polski, które z granicy zostały przeniesione w głąb kraju. I tylko, dlatego rozformowano Wojska Ochrony Pogranicza – tworząc w ich miejsce nową formację graniczną typu policyjnego, jaką jest Straż Graniczna.

W tym miejscu należy wspomnieć, że sytuacja prawna Zwiadu Wojsk Ochrony Pogranicza jest analogiczna do sytuacji wymienionej w art. 2 ust.1 pkt 6 ustawy lustracyjnej Akademii Spraw Wewnętrznych, co znalazło wyraz w **Uchwale z dnia 20 czerwca 2000 r. Sądu Najwyższego (sygn. I KZP 15/00).**

Formacja graniczna jest to formacja specyficzna, gdyż żołnierze WOP, czy obecnie funkcjonariusze SG pełniący służbę w bezpośredniej ochronie granicy państwowej pełnią ją w permanentnym stanie podwyższonej gotowości do działań granicznych, gdyż nigdy nie da się przewidzieć, czy zaplanować, kiedy i gdzie nastąpi „przerwanie” granicy i trzeba będzie jechać na akcję.

Przepisy regulujące tok pełnienia służby przez żołnierzy WOP stanowiły: „**pełnienie służby granicznej jest wykonywaniem zadania bojowego w ochronie granicy państwowej. Służbę w ochronie granicy państwowej żołnierze WOP powinien pełnić z całkowitym poświęceniem i oddaniem, nie szczędząc swych sił, wiedzy i umiejętności fachowych, a nawet życia.**

Granica państwowa musi być ochraniana zawsze, bez względu na porę roku, doby i warunki”.

Ad 2. Uważam, że również błędnie został policzony cały okres mojej służby, gdyż niewłaściwie określono podstawę wymiaru emerytury za następujące okresy: od dnia **wpisać datę**. do dnia **wpisać datę** r.; .; – nie uwzględniając przepisu art. 8 ust. 2 Ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (tekst jednolity Dz.U.z 1983 r. Nr 29 poz.139 z późn.zmia.) oraz wydanego na jej podstawie Zarządzenia Ministra Obrony Narodowej Nr 69/MON z dnia 30.12.1972 r. w sprawie zasad i sposobów zaliczania niektórych okresów służby wojskowej w wyższym wymiarze;

W §3 pkt 4 tego zarządzenia stwierdza się, że: „ Do wysługi emerytalnej zalicza się w wymiarze 1,5 roku za 1 rok okresy służby wojskowej w Wojskach Ochrony Pogranicza w strażnicach wszystkich typów, placówkach granicznych, placówkach kontrolnych ...”.

Być może IPN a w ślad za nim ZER MSW traktuje to, jako „przywilej gwarantowany żołnierzom Wojsk Ochrony Pogranicza przez „system komunistyczny”.

Trudno jest jednak zgodzić się z tym tokiem rozumowania, gdyż „ przywilej – wg Wielkiej Ilustrowanej Encyklopedii Powszechniej- to szczególne uprawnienia, względnie zwolnienia od pewnych zobowiązań nadane przez specjalne prawo jednostce, stanowi, grupie zawodowej itp.

Gdyby przepis § 3 pkt 4 Zarządzenia Ministra Obrony Narodowej dotyczył li tylko kadry Zwiadu WOP to można by przyjąć taki tok rozumowania, jednak przepis ten dotyczył wszystkich żołnierzy pełniących służbę w bezpośredniej, fizycznej ochronie granicy państwa – niezależnie od pionu służby – np. kierowców, podoficerów łączności, szefów strażnic, czy kadry Granicznych Placówek Kontrolnych.

Nie dotyczył natomiast kadry wydziału zwiadu brygady.

Przepis ten został wprowadzony po raz pierwszy w art. 52 z 11 grudnia 1923 r o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz.U.Nr 20 poz.160 z dnia 20 lutego 1934 r), a następnie recypowany do ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i wydanych na jej podstawie aktów wykonawczych oraz do aktów prawnych dotyczących Straży Granicznej (art. 74 ust.2 Ustawy z 12 października 1990 r o Straży Granicznej (Dz.U. z 2005 r Nr 234 poz.1997 z późn. zmianami).

Uchwalenie ustawy dezubekizacyjnej postawiło IPN w pozycji „głównego rozgrywającego”, z czego zaczęli namiętnie korzystać. Przede wszystkim -„Art. 13a. pkt 6 Ustawy o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin z dnia 23 stycznia 2009Dz.U. z

2009r. Nr 24, poz. 145 zwolnił jedynie IPN z rygorów stosowania procedury administracyjnej z kodeksu postępowania administracyjnego, ergo państwowa instytucja została zwolniona z prawa powszechnego, regulującego funkcjonowanie administracji. Spadła też z nich cała, prawna odpowiedzialność. To nie była przypadkowa „niedoróbka” ustawy – było to zamierzone i celowe pozbawienie prawa uczestników postępowania do częściowego zaskarżania „informacji”. Doskonale można się o tym przekonać ze stenogramów z posiedzeń komisji sejmowych.

W przywołanym wyżej akcie prawnym nie wspomina się nic, aby takie zwolnienie z przepisów KPA dotyczyło, choćby w najmniejszym stopniu ZER MSW.

Normalna procedura administracyjna przewiduje dla strony szereg uprawnień procesowych. W tym „dziele sprawiedliwości społecznej” – wszystkie nie są stosowane. Tryb postępowania wygląda następująco: IPN przesyła „informację”, tę w datach granicznych od... do... urzędnik ZER wklepuje do komputera, który wypływa z drukarki tabelkę, którą załącza się do wydrukowanej decyzji. Gotowe, są podpisywane przez tzw. „aprobantów” i rozsyłane do zainteresowanych. Delikwent dowiaduje się o „postępowaniu” z gotowej decyzji doręczanej przez listonosza.

Uważam, że postępowanie ZER MSW dotknięte jest wadą prawną postępowania administracyjnego, prowadzonego przez Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego MSW.

Sposób procedowania narusza cały komplet przepisów kodeksu postępowania administracyjnego.

Otóż nikt i nigdy nie zwolnił ZER ze stosowania normalnej procedury administracyjnej, szczególnie zaś obowiązku z art. 77 § 1 kpa mówiący o „wszechstronnym badaniu dowodów”. „Wyrok” IPN jest niepodważalny i ostateczny!

W szczególności należy podkreślić obowiązek prawny, wynikający wprost z art. 77 § 1 kpa „wszechstronnego zbadania dowodów”. Chodzi, zatem o przeprowadzenie w toku postępowania administracyjnego niezbędnej weryfikacji prawnej i faktograficznej materiału dowodowego.

• Jako strona nie zostałem powiadomiony o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w rezultacie zostałem pozbawiony możliwości skła-

dania wniosków dowodowych, jak również zostałem pozbawiony możliwości zapoznania się z dokumentami sprawy. Zarówno o postępowaniu jak i jego skutku dowiedziałem się dopiero z doręczonej mi decyzji.

• Jak wynika z uzasadnienia inkryminowanej decyzji – organ emerytalno-rentowy oparł się wyłącznie na informacji z IPN, nie dokonując jakiegokolwiek weryfikacji materiału dowodowego, a w szczególności akt personalnych. Czyni to zasadnym zarzut nie dopełnienia obowiązku wynikającego z art. 77 § 1 kpa.

Praktycznie, postępowanie administracyjne sprowadzało się do bezmyślnego „wklepywania” danych z informacji IPN do komputera – bez jakiegokolwiek refleksji. Stworzyło to nowy, nieznany wcześniej polskiemu prawu dogmat o nieomyślności IPN.

Wszystkie trzy fundamentalne kodeksy proceduralne: kodeks postępowania karnego, kodeks postępowania cywilnego i kodeks postępowania administracyjnego, zawierają pakiety przepisów, stanowiących gwarancje praw stron procesu, a także dające stronom możliwość czynnego uczestnictwa w procesie, w celu kształtowania jego finalnego rozstrzygnięcia.

Kpc zresztą wręcz wymusza aktywność stron. Pakiet tych gwarancji jest szczególnie ważny w postępowaniu administracyjnym, mającym (w przeciwieństwie do procesów karnych i cywilnych o charakterze kontradiktoryjnym) charakter procesu inkwizycyjnego.

Tryb postępowania ZER MSW, wraz z zasadą natychmiastowego wykonania decyzji, nawet nie prawomocnej – stworzył prawdziwą maszynę egzekucyjną, w myśl zasady: najpierw rozstrzelać, a później niech się odwołuje.

Dlatego gorzko brzmią słowa pouczenia o prawie odwołania się do sądu, o prawie składania wniosków dowodowych i wykazywania swych racji.

A więc prawo odwołania do sądu, a nie prawo czynnego uczestnictwa w postępowaniu administracyjnym.

Takie rozumowanie stanowi gorzką kpinę z wielowiekowego dziedzictwa kultury prawnej cywilizowanych państw europejskich.

Nie ulega wątpliwości, że decyzja administracyjna w przedmiocie emerytury wywołuje skutki cywilnoprawne, nie jest zatem bez znaczenia, czy tryb procedowania administracyjnego wyczerpywał standardy ustawowe, z kodeksu postępowania administracyjnego.

Tymczasem w prawomocnym wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi, Wydziału III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, z dnia 25 września 2012 r., sygn. III AUa/402/12 – Sąd uchylając wyrok I Instancji i zarazem decyzję administracyjną Wojskowego Biura Emerytalnego – uznał całość postępowania administracyjnego w przedmiocie zmniejszenia emerytury wojskowej za wadliwe, na skutek złamania całego rozdziału 13 kodeksu postępowania administracyjnego, dotyczącego wzruszania prawomocnych i ostatecznych decyzji.

Przywołując zatem ten wyrok, z ostrożności procesowej:

Wnoszę o:

uchylenie decyzji Dyrektora ZE-R MSWiA w Warszawie z dnia 04.12.2009r. o ponownym ustaleniu wysokości emerytury policyjnej, z dnia 20.01.2010r.

o zmianie wysokości policyjnej emerytury i z dnia 06.05.2010 r. Nr KRW 00874/SG o waloryzacji policyjnej emerytury na skutek rażącego złamania przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, a to:

- Całego rozdziału 13 kpa,
- Art. 10 § 1 kpa,
- Art. 9 kpa,
- Art. 8 kpa,
- Art. 77 § 1 kpa

oraz przepisów art. 15b ust. 1 policyjnej ustawy emerytalnej, poprzez błędne uznanie jako podstawy prawnej decyzji postanowień pkt. 1, zamiast pkt.2,

co na mocy art. 156 § 1, pkt. 2 kpa skutkuje nieważnością wydanej decyzji administracyjnej.

Zasada ta, z wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi, per analogiam, dotyczy wszystkich decyzji administracyjnych wydanych przez ZER MSW od 2009 r.

Dowód:

Wyrok III AUa 402/12 z 25 września 2012 r. Sądu Apelacyjnego w Łodzi, Wydziału III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Ad.3- Zasada równości w prawie oraz równości wobec prawa jest wyrażona w artykule 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który stanowi, że wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowa-

nia przez władze publiczne. Norma ta obrosła bogatym orzecnictwem Trybunału Konstytucyjnego.

Znane mi są przypadki ludzi, którzy w Zwiadzie WOP przesłużyli ponad 20 lat na stanowiskach oficerów operacyjnych, a emeryturę obniżono im za okres np. jednego roku, gdy skierowani do służby w innym pionie byli zawieszeni na etacie w zwiadzie. W byłej Podlasko-Mazurskiej Brygadzie WOP emerytury obniżono tylko żołnierzom służącym w Wydziale Zwiadu pozostawiając w spokoju kadrę operacyjną strażnic, grup operacyjnych zwiadu WOP czy kadrę operacyjną Granicznych Placówek Kontrolnych. Na odcinku granicy południowej emerytury obniżono jedynie nielicznej kadrze Granicznych Placówek Kontrolnych i niektórych strażnic. Taka sytuacja miała miejsce na całym odcinku granicy państwowej. Trzeba przy tym zaznaczyć, że przeważająca część naszych Kolegów, pełniących służbę w Zwiadzie WOP, zakończyła służbę w WOP i przeszła na emerytury wojskowe, a więc ich ustawa dezubekizacyjna nie dotyczy.

W kwestii równości wobec prawa warto przytoczyć fragment uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 r., który w pkt. 12.1 stwierdził : „ Konkludując, dodany ustawą z dnia 23 stycznia 2009 r. do ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych art. 15b w zakresie, w jakim przewiduje, że emerytura osoby, która była członkiem Wojskowej Rady, wynosi 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby w Wojsku Polskim po dniu 8 maja 1945 r. do dnia 11 grudnia 1981 r. **jest niezgodny z art. 32 Konstytucji. Przyjęte w tym zakresie kryterium różnicowania członków Wojskowej Rady z pozostałymi żołnierzami zawodowymi nie pozostaje bowiem w racjonalnym związku z celem i treścią kwestionowanej regulacji** ”.

Jak już wspomniałem istota zasady równości wyraża się w nakazie podobnego (identycznego) traktowania podmiotów i sytuacji podobnych (identycznych) – zasada ta powinna być stosowana wobec wszystkich podmiotów prawa. My byli żołnierze Wojsk Ochrony Pogranicza czujemy się i jesteśmy traktowani przez niektóre instytucje państwowe jak przedmioty, przedmioty pozbawione wszelkich praw, jakie mają pozostali członkowie naszego społeczeństwa.

Odpowiedź Ministra Spraw Wewnętrznych na interpelację pośła Artura Dębskiego z dnia 11 września 2012 r. **w sprawie wpływu kopii dokumentu "In-**

strukcja przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej" z dnia 25 czerwca 1990 r. wydawanych przez pracowników IPN podczas szkoleń instruktażowych sędziom Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego w Warszawie nie pozostawia żadnych wątpliwości i w pełni potwierdza to co powiedziałem.

Reasumując chciałbym stwierdzić, że nas żołnierzy Wojsk Ochrony Pogranicza nie boli to, że bezprawnie obniżono nam wysłużone przez lata emerytury.

Bardziej boli to, że napluto nam w twarz, za to, iż przez lata służby pozostaliśmy wierni słowom przysięgi wojskowej, że będziemy bronić granic Ojczyzny nawet z narażeniem życia. Nie było dla nas ważne kto rządzi w Ojczyźnie, ważna była nienaruszalność jej granic, ważna była wierność złożonej przysiędze.

My swoje zobowiązania wypełniliśmy i po latach zostaliśmy potraktowani gorzej niż pospolici przestępcy, nawet nie dając możliwości powiedzenia słowa na swoją obronę.

Nie można uznać, że podejmując służbę w **wpisać datę** roku w Wojskach Ochrony Pogranicza działałem „ przeciwko wolnościowym dążeniom Narodu Polskiego”, narodu, któremu przysięgałem stać na straży granic naszej Ojczyzny nawet z narażeniem życia.

Podjąłem służbę w działających legalnie wojskach, nie dokonywałem żadnych działań mających charakter czynów zabronionych. Jako żołnierz WOP stosowałem prawo zgodnie z jego przeznaczeniem.

Pełniąc służbę w Wojskach Ochrony Pogranicza i w Straży Granicznej nabyłem zgodnie z obowiązującymi przepisami prawo do emerytury mundurowej, której znacznej części, teraz zaskarżona decyzja mnie pozbawiła. Uprawnienie do emerytury nie może zostać uznane za prawo niesłusznie czy niegodziwie nabyte. Trybunał Konstytucyjny (por. postanowienie z dnia 17 lutego 1999 r – Ts 154/98, OTK ZU Nr 2(24) s.191: wyrok z dnia 10 lipca 2000 r. SK 21/99, OTK ZU Nr 5(35)/2000 s. 830) wyraźnie stwierdza, że zasada ochrony praw nabytych polega na zakazie arbitralnego znoszenia lub ograniczenia praw podmiotowych, jak i prywatnych, przysługujących jednostce lub innym podmiotom występującym w obrocie prywatnym.

„Uprawnienia emerytalne nie są szczególnymi korzyściami (nagrodą) nawet w odniesieniu do służb mundurowych. Jest to uprawnienie z ty-

tułu pełnienia tej służby w organach państwa. Emerytura mundurowa należy się za pełnienie służby, a nie za sposób jej pełnienia. Jeśliby sposób doprowadzał do popełnienia przestępstwa, to możliwe jest odebranie prawa do emerytury mundurowej, czego nie przewiduje system powszechny. System emerytalny służb mundurowych jest, zatem nieco surowszy niż system powszechny, w którym emerytury nie można zostać pozbawionym.

Odrębny system emerytalny służb mundurowych – nie kształtuje emerytalnych przywilejów, tak jak się powszechnie twierdzi, ale uwzględnia szczególne ryzyko zawodowe”.

Emerytura wypłacana z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (cywilna) jest więc w szczególny sposób chroniona i nikt – jak dotychczas – nie ośmiela się odbierać, czy też ograniczać nabytych już uprawnień z tytułu zatrudnienia w innych niż mundurowe instytucjach państwa, działających w ramach tej samej Konstytucji.

Biorąc powyższe pod uwagę wnoszę jak na wstępie.

Załączniki:

- 1.-kserokopia Ustawy z dnia 12 października 1990 r.o Straży Granicznej. (Dz. U. z 2011 r. Nr 116, poz. 675);
- 2.- kserokopia ZARZĄDZENIE nr 00102 MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH z dnia 09 grudnia 1989 r. w sprawie zasad działalności operacyjnej Służby Bezpieczeństwa.
- 3.- kserokopia Załącznik do Zarządzenia nr 00102 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 09 grudnia 1989 r. Instrukcja w sprawie szczegółowych zasad działalności operacyjnej Służby Bezpieczeństwa
- 4.- kserokopia Uchwały Nr 144/83Rady Ministrów dnia 1 października 1983 r. w sprawie nadania statutu organizacyjnego Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.
- 5.- kserokopia Załącznik do Uchwały Nr 144/83Rady Ministrów z dn. 21.X.1983 r. Statut Organizacyjny Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
- 6.- kserokopia Uchwały z dnia 20 czerwca 2000 r. Sąd Najwyższy sygn. I KZP 15/00, OSNKW 2000/7-8/61, Biul.SN 2000/6/17, Prok.i Pr.-wkł. 2000/9/11

- 7.-kserokopia Ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz.U. z 1972 r. Nr 53, poz. 341)
- 8.-kserokopia Zarządzenia Nr 69/MON z dnia 30.12.1972 r w sprawie zasad i sposobu zaliczania do wysługi emerytalne niektórych okresów służby wojskowej w wyższym wymiarze
- 9.- kserokopia Obwieszczenia Ministra Skarbu z 20 lutego 1934 r w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych wraz z załącznikiem – Ustawą z dnia 11 grudnia 1923 r o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz.U.Nr 20 poz. 160 z dnia 13 marca 1934 r)
- 10.-kserokopia wyroku z uzasadnieniem Sąd Apelacyjny w Łodzi z 2012-09-25 II AUa 402/12
- 11.- kserokopia Interpelacja(nr 8856) posła Artura Dębskiego do ministra spraw wewnętrznych w sprawie wpływu kopii dokumentu "Instrukcja przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej" z dnia 25 czerwca 1990 r. wydawanych przez pracowników IPN podczas szkoleń instruktazowych sędziom Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego w Warszawie.
- 12.-kserokopia odpowiedzi Sekretarza Stanu Piotra STACHAŃCZYK A na interpelację posła Artura Dębskiego
- 13.-kserokopia Ustawa o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin z dnia 23 stycznia 2009 (Dz.U. z 2009r. Nr 24, poz. 145stan prawny na dzień 17 grudnia 2009 roku)